

Jakub Zitko

„Jazz Dock funguje díky dobrému fanfarónství“

Má nespornou zásluhu na tom, že se pražský Jazz Dock zařadil mezi respektované evropské kluby, kde vystupují i největší jazzové hvězdy. Vedle práce zasvěceného dramaturga ale Jakub Zitko nezanedbává ani profesi muzikantskou a skladatelskou.

TEXT: TOMÁŠ S. POLÍVKA, FOTO: ARCHIV JAKUBA ZITKA

Dramaturgem Jazz Docku ses stal v roce 2009 náhodou. Poté, co se s tebou na Jazz Boatu dal do řeči majitel tehdy rozestavěného klubu Vladimír Lederer. V této profesi ses dokonale našel. Máš recept na úspěšnou dramaturgii?

Nemám vysloveně recept, ale snažím se sledovat světovou jazzovou scénu. S dnešními komunikačními kanály je to docela jednoduché. Sleduji vydavatelství a agentury pořádající turné kapel. Spolupracujeme již roky s renomovanými agenturami z celého světa, jako Music Works International, Saudades Tourneen, International Music Network, Bella Concerts, Good Music Company, Giant Steps, Handshake Booking a mnoha dalšími. Tyto agentury mají neskutečně profesionální přístup a také přehled, co se děje nového. Naše cílá komunikace mi dává poměrně široký pohled na to, kdo jaké album vydává a jaké turné připravuje. Zároveň se poptávám u muzikantů a spousty dalších lidí, co je zaujalo. Z průniku informací mi vyvstane obrázek, co by mohlo dobře zarezonovat

v Jazz Docku, respektive co bude koncertně skvělé a zároveň na to i přijdou lidi. Tyto dva aspekty se dost často nepřekrývají.

Je špičková dramaturgie klubu, kde vystupovaly osobnosti jako Kurt Elling, Bill Frisell, John Scofield, Terence Blanchard či Dave Holland, třeba výsledkem toho, že ses nebál prosadit interprety, které by jiné kluby z „finanční opatrnosti“ nepozvaly?

Od začátku bylo dobré, že Jazz Dock postavil Vladimír Lederer, který jako správný podporovatel umění neváhal a dotoval provoz značnými finančními prostředky. Přestože nás postihly i různé katastrofy, jako velká povodeň v roce 2013 nebo epidemie covidu, Vladimír vše finančně zachránil. Proto klub přežil. Ale trvalo nám léta, než se vše zaběhlo tak, že si klub na sebe v podstatě vydělá. To se daří samozřejmě také díky dotacím Ministerstva kultury ČR, Prahy a MČ Praha 5. To, že jsme si dovolili pořádat i koncerty drahých hudebníků,

kteří normálně hrají spíše větší sály nebo festivaly po Evropě, bylo umožněno hlavně díky dobrému „fanfarónství“ Vladimíra. Když jsem mu předestřel nějaký nápad s tím, že na koncertu můžeme pěkně prodělat, hned mě přerušil: „Jdeme do toho!“ Tak jsme do toho šli, a za těch 14 let u nás hrály opravdu velké hudební hvězdy.

Co považuješ za největší dramaturgický úspěch?

Koncerty těch, které jsi v předchozí otázce vyjmenoval. A k tomu ještě třeba Lizz Wright, Erik Truffaz, The Bad Plus, Joe Lovano, Becca Stevens a další. Ty bývají většinou v rámci našeho cyklu Jazz čtyř kontinentů nebo podzimního festivalu Jazz On 5. Několikrát jsme také vykročili mimo pódium Jazz Docku a uspořádali třeba koncert Johna Scofielda s projektem Überjam v Divadle Archa nebo mojí zamilované kapely Medeski, Martin & Wood v MeetFactory. Což bylo naprosto úžasné, jenom mě mrzelo, že nehráli přímo u nás v klubu, to jsem si tehdy ještě netroufl. Dnes

už bych to klidně udělal přímo v Jazz Docku.

Za naprostý úspěch považuji vznik našeho vlastního big bandu Jazz Dock Orchestra. Inspirací byl známý The Vanguard Jazz Orchestra, rezidenční big band klubu Village Vanguard. Vznik rezidenční kapely je především zásluhou

muzikantů, kteří ji pod záštitou Jazz Docku založili, Andyho Schofielda, Jana Jiruchy, Petra Kalfuse a Daniela Šoltise. Za to jim moc děkuji, Jazz Dock Orchestra považujeme za naši vlajkovou loď!

Máš nějaký velký „dramaturgický sen“?

Asi zmíněné Medeski, Martin & Wood. Nebo třeba Tigrana Hamasyana, který už u nás kdysi hrál, ale od té doby se mi nějak nedaří ho sem dostat. Také bych chtěl Brada Mehldaua a pro Vladimíra Lederera trio basisty Avishai Cohena, to je jeho oblíbený muzikant. Možná někdy i Pata Methenyho, ale to je opravdu spíš z říše snů.

Za naprostý úspěch považuji vznik našeho vlastního big bandu Jazz Dock Orchestra.

V Jazz Docku relativně často pořádáte dvě akce za večer. Prvním důvodem bylo nabídnout méně známým kapelám termíny, nebo důsledné využití kapacity klubu, nebo jste se inspirovali u některých světových klubů, které takto fungují?

Zpočátku to bylo myšleno opravdu spíše pro mladší, méně známé kapely nebo menší sestavy s komornějším zvukem. Ale postupně si dřívější časy diváci oblíbili a my s překvapením zjistili, že ne každý je takový noční pták, aby chodil spát ve tři ráno jako my. Dnes děláme ty dva koncerty spíše jen v pátek a v sobotu a někdy ve čtvrtek. V neděli odpoledne navíc máme tradiční dixie koncerty a přes léto na střeše sobotní akustické koncerty. Ty zase na podzim střídají divadélka pro děti, takže máme neustále o zábavu postaráno. Určitou inspirací asi byla i praxe newyorských jazz clubů, kde se hraje několik setů. Tam je to ale trochu jinak. Jedna kapela hraje třeba tři hodinové sety, na které se vždy kompletně obmění publikum. To si ale u nás nedovedu představit, přece jen Praha nemá tolik jazzmilovných turistů.

Jazz Dock se chvályhodně soustředí i na zdejší nastupující jazzovou generaci.

zpestření u nás zahraje třeba David Koller, Buty nebo Vltava. Vždy to ale musí být dobrá kapela, která umí skvěle hrát a má co říct.

Autor in je časopis OSA, je namísto poptat se na tvoji tvorbu. Která z tvých skladeb je podle přehledů nejhranější?

Ze skladeb, které jsou celé moje, jsou to Nevěsta nebo Tragédie u nás na vsi. A z těch společných s Anetou Langerovou je to Tráva, Svatá Kordula nebo Dívka. U těch jsme většinou spolupracovali jak na hudbě, tak na textu. Samozřejmě jsou tam i skladby pro kapely Muff nebo dřívější NUO, ale ty mají užití násobně méně. To je takový „divnojazz“,

Od počátku se snažíme podporovat mladé progresivní kapely. My, když jsme začínali s aktivním koncertováním s kapelami Muff, NUO nebo Vertigo, jsme byli vždy hrozně vděční za tehdejší Jazz Club Železná, který vedl Petr Hrubeš a který poskytoval hojné příležitosti i našemu podivnému způsobu jazzu. Myslím, že je velmi důležité, aby se hudba takto rozvíjela a přinášela i hledání nových cest. Zároveň nezapomínáme ani na starší generaci hudebníků, která se také velmi zasloužila o vývoj naší jazzové scény. Bohužel ale nemůžeme zařazovat do programu zcela neznámé kapely, to by na koncert nikdo nepřišel. Spíše uvedeme kapelu, která již za sebou něco má a prokázala, že to myslí vážně. Tím myslím, že má třeba kvalitní videa na YouTube, webové stránky, fotografie, účast na nějakém festivalu.

V Jazz Docku se nehraje jen jazz, i když občas jsou koncerty jiných žánrů výsledkem pronájmu prostor jiným pořadatelům. Jak rozhoduješ, co ještě do klubu „pustíš“, aby to nepoškodilo pověst útočiště kvalitní muziky?

Tak nějak podle pocitu. Myslím, že hudba ve všech škatulkách může být dobrá i špatná a vše mezi. Od začátku jsme se zaměřovali i na blues, soul a funk, které považuji za sourozence

Koncert Anety Langerové

jazzu, někdy i na world music. Ale asi nejkontroverznější jsou v jazzovém klubu popové a rockové koncerty. Ty ale pořádně opravdu výjimečně. Pro

co se v rádiích úplně nehraje. I když je fakt, že jeden čas se moje skladba Plastic People držela docela dlouho v hitparádě Radia 1.

Jakub Zitko a Aneta Langerová při společné tvorbě

A na jaké svoje kompozice jsi nejvíce hrdý?

Těžko říct, mám je rád všechny, to je stejné jako s dětmi. Ale pokud bych měl některé jmenovat, tak z písniček je to asi zmíněná Tragédie u nás na vsi. Dále jsou to spíše orchestrální věci pro NUO, například Underpop či Kolonáda Eger. Nebo muffácké věci Work Song 2147, Zappelig, Arabica Roll...

Jsi dlouholetým členem kapely Anety Langerové, také se autorsky podílíš na jejím repertoáru. Jak probíhá spolupráce? Doaranžuješ nebo skutečně sedíte nad partiturou?

Máme čas od času s Anetou společná soustředění, kam každý přiveze svoje nápady. Někdy je to téměř hotová písnička,

jindy jen sloka, popěvek, kus textu. Potom to několik dnů hrajeme, nahráváme do počítače a společně přemýšlíme nad celkovým vyzněním. Následně na tom každý dělá sám doma, po čase se zase sejdeme a posuneme nápad dál. Myslím, že si v tom velmi rozumíme, nakonec se vždy shodneme na výsledku. Samozřejmě také spousta písniček spadne pod stůl, ale to je asi normální. Pokud se jedná o aranžmá pro orchestr, ta většinou udělám já, ale potom je intenzivně konzultujeme a Anetě mi k tomu říká poznámky, které zapracovávám do partitury.

Když sečtete role dramaturga a sidemana populární zpěvačky, máš práce nad hlavu. Zbývá ti čas na jazz? Když jsme se bavili naposledy před covidem, mluvil

Jsi o nápadu natočit vlastní album, „rozsáhlejší skladby se třemi dechy, smyčci a zpěvem“.

Mým dlouhodobým přáním je udělat vlastní desku a po svém, která by tak trochu navazovala na moji kapelu NUO, ale reflektovala by i moji pozdější zkušenost s písněmi. Chtěl bych to vše propojit. Zpívané písně s mými texty, které by se organicky propojovaly s poměrně složitou texturou dechové sekce, kláves, kytary a dvou bicích. Je docela těžké vymyslet, aby fungovaly obě složky dohromady, ale už se mi to rýsuje. Chtěl bych desku vydat příští rok.

Vytvořil jsi orchestrální aranžmá pro Davida Kollera a Katarzii, komorní aranžmá dechů pro Janu Kirschner. Nemáš ambice provést vlastní kompozici s ještě větším, třeba klasickým ansámblem?

Práci s orchestrem jsem si vyzkoušel poměrně často a myslím, že se dařilo. Napsal jsem i dvě nebo tři samostatné skladby, které jsme používali na koncertech s Anetou jako intermezza či ouverturu ke koncertu. Baví mě to a možná se někdy dostanu i k tomu, abych napsal i něco dalšího samostatně, ale prioritou zůstává zmíněné album s přibližně desetičlennou sestavou. To mi přijde tak akorát, abych jako autor mohl psát prokomponované pasáže a zároveň se mohla odehrávat i volná improvizace.

Od počátku se snažíme podporovat mladé progresivní kapely.

Co dělá kapela Muff?

S Muffem stále hráváme, i když ne příliš často, jelikož všichni členové mají spoustu práce. Zrovna nedávno jsme se bavili o tom, že by bylo dobré vydat další album, protože se nám už nastrojily nové skladby. Tipoval bych, že někdy po Novém roce pojedeme na soustředění a budeme tvořit. To bývá velká legrace. ☒